

Una superpolicia en televisió

Ha estat la policia ambiciosa de *Brigada Central* i diu que no li importa l'ètica dels personatges que interpreta, sinó la seua pròpia ètica personal i professional.

“És molt agradable interpretar una dona ambiciosa, freda i inclús miserable”.

JORDI VICENT

En *Brigada central*, sèrie de Pedro Masó de 13 capítols que TVE ha emès els divendres, la valenciana Ana Duato encarnava una policia ambiciosa a la qual no li importa passar la nit amb qualsevol dels seus caps si això representa un ascens en la jerarquia policial. Res més lluny d'Ana que aquest esperit grimpaire al qual s'entrega en la ficció.

– Sorprén sentir dir a aquesta xicota de 22 anys que els seu ràpid ascens és degut a l'atzar, a un cúmulo de casualitats.

– Bé, és que tendesc a donar-me poca importància davant la resta de gent per no emportar-me bolets amb mi mateixa i perquè els que s'interessen per mi se sorprenden de les meues possibilitats, si és que les tinc, ha, ha, ha...

– *Els teus primers passos foren en el teatre, en el grup A banda de València.*

– Sí, imagina't, tenia aleshores 15 anys. A banda era el grup-escola del Centre Dramàtic que dirigia Paco Puchades a València. Com qualsevol grup de teatre inde-

pendent tipus TEI o així, només que menys coneguts perquè funcionàvem sense pretensions comercials o professionals. Fèiem de tot: des del teatre més avantguardista o obres creades per nosaltres mateixos fins al *Hamlet* més ortodox o un sainet de Cervantes. Eren els camins cap a la tècnica dramàtica. Foren tres anys solament de teatre.

– *I després te n'anares a Madrid.*

– Sí. Un poc per atzar, però en realitat crec que fou una decisió que ja portava latent. El primer any a Ma-

drid fou alguna cosa així com la meua consolidació acadèmica. Tot aquell any el vaig passar a l'escola de William Layton, el director de la qual era José Carlos Plaza. Tot i que portava tres anys d'escola a València, en la de Layton vaig entrar amb molt de respecte, com els toreros a les places. M'ensenyaren el rigor i la disciplina del mètode.

– *Fou aleshores quan començares els teus primers passos en el cine...*

– Més o menys. Quasi al mateix temps d'entrar en l'escola de Layton em cridà

Basilio Martín Patino per fer un curt en la pel·lícula *Madrid*. Jo feia de nòvia de Rüdger Vogless; era un paper curt però de gran transcendència en la pel·lícula. El director Martín Patino quedà molt content amb el meu treball. Em deia que no necessitava interpretar, que la meua presència davant les càmeres donava molta força a l'escena. A mi aleshores aquell afalagament de Patino em vingué bé. Però clar, el cine és interpretació, a més de reforçar-lo amb la teua pròpia personalitat. Fou una presa de contacte amb el medi.

— *¿Aleshores pensaves en el cine com a meta?*

— Una actriu o un actor no es planteja si cine o teatre. O al menys en el meu cas. Aleshores em plantejava solament ser o no ser actriu. Perquè, per exemple, em cridaven amics per a treballar com a model de passarel·la, amb molt bons guanys econòmics, però res, em negava rotundament perquè anava de purista: això de fer de model era com degradar-me en el meu treball, com no posar tot l'entestament en una cosa que havia triat, en definitiva. Així doncs, no em plantejava cine o teatre, tampoc era ni sóc tan coneguda que pugui triar fins a aquest punt. De tota manera, em cridava més el teatre, donat el meu començament.

— *Vas assajar amb Boadella...*

— No, no. Mira, això sí que fou mala sort. Estava ell fent proves per a seleccionar. Em cità a les dotze del matí al Teatre Principal. Jo estava al·lert amb 40 de febre per la grip. No pensava anar. El meu germà em va traure del llit i em va portar. Vaig estar com una hora en l'escenari, no sé com m'aguantava dreta... Boadella sembla que s'ho passà molt bé veient-me actuar però no em va agafar. Em frustrà un poc, imagina't l'experiència que hauria estat

haver treballat amb ell. Solament això, experiència, perquè Boadella acapara tot el protagonisme d'allò que fa, de manera que tu ets una moneta de les que ell utilitza per al seu treball.

— *A València passares alguns mesos representant una típica comèdia d'emboïc. ¿Com fou el pas pels escenaris valencians?*

— Vaig estar set mesos al Teatre Princesa de València amb *Per davant i per darrere*, una comèdia divertidíssima. Tractava del teatre per dins. Entre els bastidors, els actors de carn i os, els seus conflictes, els seus emboïcs, i per fora, l'obra representava en l'escenari amb picades d'ulls a l'espectador. Fou molt divertit, i a més era en català, una altra experiència més, la de l'idioma. Fou una comèdia sense pretensions, ben portada.

— *I després vas ser seleccionada per a la sèrie Brigada Central per Pedro Masó.*

— Sí, però abans de *Brigada Central* vaig treballar en *Un negre amb un saxo*, basada en la novel·la de Ferran Torrent i adaptada per al cine. Feia un paper molt entrañable, molt humà, la periodista que s'enamora d'Hèctor Barrera, el personatge que va encarnar Patxi Bisquert. És segurament el paper amb més rerefons psicològic dels que he fet fins ara. Ella s'enamora de Barrera, que és boxador, la qual cosa li imposa un difícil equilibri a l'hora de realitzar el seu treball com a periodista amb objectivitat informativa.

— *¿I en Brigada Central?*

— Bé, que el públic jutge.

— *¿Vas tenir molts problemes per a aconseguir el paper?*

— No, més aviat va ser tot molt fàcil. Em feren passar unes proves i als tres dies em digueren que el paper era meu. Creia que hi havia més impediments per a aconseguir el paper. Vaig donar la

Ana Duato arribà al món de l'art dramàtic "per provar".

JORDI VICENT

talla, els vaig convèncer.

— *¿Has tingut una col·laboració afortunada amb el director Pedro Masó i els companys de repartiment, Imanol Arias entre altres?*

— Sí, a més de compartir honors amb ells, em vaig assabentar ben bé del que és una sèrie de TV, una experiència que mai havia tingut abans. Encara que no haguera de rodar, sempre estava pul·lulant pels platós, per no perdre cap detall. S'aprèn molt d'aquesta manera, i amb els professionals que has anomenat, ¡imagina't!

— *¿No et sembla que la concepció d'aquest paper ha estat molt sexista, que donaves una imatge permanent de dona perversa?*

— Evidentment, per a ser una de les poquetes dones policia de la sèrie, era una escaladora sense escrúpols morals ni sexuals, i la major part dels papers femenins que

han aparegut han estat dones molt dolentes, ambicioses, calculadores, llevat del de l'esposa de Flores, amant esposa que es cansa de les absències del marit però segueix estimant-lo, tota abnegada. Jo diria que era una visió ressentida sobre la dona ambiciosa. Però el que importa no és l'ètica dels personatges que interprete, sinó la meua pròpia ètica professional. Per exemple, no vull promoure'm sense solta ni volta. La popularitat de TV ve molt bé, però no faria TV solament per això, per aconseguir popularitat. Vaig pensar que era una magnífica ocasió per a treballar amb excel·lents actors i actrius i demostrar el que jo era capaç de fer. Tampoc les propostes de la premsa del cor. No vull veure'm en aquest tipus de revistes, són uns paràsits.

Judith Garcia